

РЕШЕНИЕ

№ 365

гр. Велико Търново, 02.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на двадесет и девети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодорина Димитрова

Членове: Пламен Борисов
Ирена Колева

при участието на секретаря АЛБЕНА П. ШИШМАНОВА
като разгледа докладваното от Пламен Борисов Въззивно гражданско дело № 20224100500533 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано по въззивна жалба от СУ „С.О.“ с ЕИК 104075663, гр. С., ул. „Р“, представлявано от Р.И.Х. – директор, чрез процесуален представител адв. К. М. от ВТАК, против Решение № 68/13.05.2022 г. по гр.д. № 864/2021 г. по писа на РС – Павликени, с което първоинстанционният съд се е произнесъл по обективно съединени искове, предявени от М.Г. срещу СУ „С.О.“, гр. С., с правно основание чл. 344, ал. 1 т. 1-4 от КТ. С обжалваното решение първоинстанционният съд е признал по реда на чл. 360 и сл. от КТ за установено по отношение на СУ „С.О.“, че извършеното уволнение със Заповед № 30 от 21.10.2021 г., с която на М.Г. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, е незаконно и противоречащо на нормата на чл. 193, ал. 1 от КТ. Със същото решение заповедта е отменена и М. Г. е възстановен на заеманата до уволнението длъжност „Учител“ в СУ „С.О.“. Ответникът е осъден да заплати на Г. сумата от 7 794,40 лв. за периода от 19.10.2021 г. до 18.04.2022 г. - обезщетение за времето, през което последният е останал без работа, вследствие на незаконното уволнение като отхвърля претенцията за разликата до първоначално предявения размер от 8733,30 лв., като неоснователен и недоказан. Оставен е без разглеждане предявеният от М. Г. иск с правно основание чл. 344, а. 1, т. 4 от КТ за поправка на основанията за уволнение в трудовата му книжка като процесуално недопустим и производството по делото в тази му част е прекратено. Г. е осъден да заплати на СУ „С.О.“ разноски по делото, съразмерно с отхвърлената част от претенциите – чл. 78, ал. 3 от ГПК, както и ответникът е осъден да заплати по сметка на Районен съд - Павликени държавна такса в размер на 431,78 лв. С

решение № 89 от 20.06.2022 г. е допусната поправка на очевидна фактическа грешка, като е констатирано, че е допусната такава при изписване личното име на ищеца вместо „М.“ да се чете „М.“.

Жалбоподателят СУ „С.О.“ гр. С. счита, че първоинстанционният съдебен акт е неправилен. В жабата се развиват оплаквания за изначална недопустимост на исковата молба, по която се е произнесъл районния съд, поради липса на адвокатски права на подписалото я лице, както и поради непосочване на банкова сметка за изплащане на исканото обезщетение. Изложени са подробни съображения относно неправилност и недоказаност на предявените искове, поради което се моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната му част, като постанови такова, с което да отхвърли изцяло исковите претенции.

В изпълнение на процедурата по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от М.Г. чрез пълномощника му адв. Й., с която подробно е взето становище за неоснователност на подадената въззивна жалба и правилност на решението. В отговора е инкорпорирана насрещна въззивна жалба, която е насочена срещу решението в частта, с която искът по чл. 344, ал.1, т. 3 от КТ е отхвърлен за сумата от 656 лева. Прави искане решението да бъде потвърдено, а предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ да бъде уважен до сумата от 8450,40 лева.

В проведеното пред Окръжен съд – Велико Търново съдебно заседание жалбоподателят, представляван от адв. К. М. от ВТАК, поддържа въззивната жалба срещу първоинстанционното решение и моли за уважаването по изложените в нея съображения. Претендира сторените пред въззивната инстанция разноски.

Ответната по жалбата страна поддържа отговора на въззивната жалба и насрещната въззивна жалба. Претендира сторените деловодни разноски пред въззивната инстанция, съгласно приложен списък по чл. 80 от ГПК.

Великотърновският Окръжен съд, в качеството си на въззивна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата, отговора на въззивна жалба и в насрещната въззивна жалба доводи и оплаквания и като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна, против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима. Насрещната въззивна жалба, доколкото е подадена в срока по чл. 263, ал. 2 от ГПК и отговаря на изискванията за редовност на въззивната жалба също е процесуално допустима.

Преценявайки обжалваното решение по реда на чл. 271, ал. 1, изречение първо, предложения първо и второ от ГПК и съобразявайки се с правомощията си, визирани в чл. 269, ал. 1, изречение първо от ГПК, въззивният съд констатира, че решението е валидно и допустимо.

Относно валидността:

Постановено е от надлежен орган, функциониращ в надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма и е подписано, като волята на съда е изразена по начин, който позволява да се изведе нейното съдържание.

Относно допустимостта:

Решението отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество и съдът се е произнесъл по спорното право така, както е въведено с молбата. Не се споделят изложените в жалбата твърдения, че първоинстанционният съд се е произнесъл по недопустима искова молба. На първо място, посочените от страната пороци са такива, водещи до нередовност, а не до недопустимост на исковата молба, освен това след разпореждане на съдията-докладчик, същите са отстранени в законоустановения срок – извършено е надлежно потвърждаване на извършените от пълномощника на ищеца процесуални действия. Непосочването на банкова сметка в исковата молба не е сред реквизитите, посочени в чл. 127, ал. 1 и чл. 128 от ГПК, липсата на които е основание за даване на ищеца на срок за отстраняването им, евентуално за връщане на исковата молба. Въпреки това, след дадени указания от съда, с молба с вх. № 680/25.02.2022 г. М.Г. е отстранил и тази нередовност на исковата молба, като е посочил банковата си сметка.

Преценявайки обжалваното решение по реда на чл. 271, ал. 1, изречение първо, предложение трето от ГПК и съобразявайки се с правомощията си, визирани в чл. 269, ал. 1, изречение второ от ГПК, въззивният съд счита решението за частично неправилно.

Съображенията за този извод са следните:

Районен съд – Павликени е бил сезиран с обективно съединени иски, предявени от М. ГР. ГР. срещу СУ „С.О.“, гр. С., с правно основание чл. 344, ал. 1 т. 1-4 от КТ - за признаване на уволнението на ищеца, извършено със Заповед № 30/21.10.2021 г. на работодателя, за незаконно и отмяната му, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение за периода от 19.10.2021 г. до 18.04.2022 г. в размер на 8733.30 лв., и за извършване на поправка на основанията за уволнение, вписано в трудовата книжка на ищеца. Фактическата обстановка по делото е била детайлно изяснена от районния съд. Установено е, че ищецът се е намирал в трудово-правно отношение с ответника, при когото заемал длъжността „учител“. На 21.10.2021 г. директорът на училището издал атакуваната заповед № 30, с която на основание чл. 330, ал. 2, т. 6, вр. чл. 190, ал. 1, т. 7 от КТ на Г. е наложено наказание „дисциплинарно уволнение“ за това, че на 19.10.2021 г. са постъпили 5 бр. жалби от родители на ученици, с оплаквания за извършени от Г. опити за блудствени действия по повод изпълнение на служебните му задължения. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание била връчена на Г. при задържането му от органите на полицията. По делото са изискани и приложение справка от ТД на НАП – Велико Търново, относно осигурителния доход на лицето; приложено е трудовото му досие; приети като доказателства по делото са заповед за задържане и определение № 206 от 21.10.2021 г. на РС – Павликени по ЧНД № 302/2021 г.

За да постанови обжалваното решение, районният съд е приел, че атакуваната заповед е издадена в нарушение на разпоредбата на чл. 193, ал. 1 от КТ като в случай, че се установи, че работодателят предварително не е изслушал работника или служителя или не е приел писмените му обяснения или изобщо не му е поискал обяснения, съдът отменя дисциплинарното

наказание, без да разглежда спора по същество. В тази връзка са изложени подробни мотиви относно неприложимост в случая на хипотезата на чл. 193, ал. 3 от КТ – когато обясненията на работника или служителя не са били изслушани или дадени по негова вина. Като е счел предявения по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ иск за основателен и доказан, първоинстанционния съд е уважил и предявените по чл. 344, ал. 1, т. 2 и 3 КТ искове, като по отношение размера на дължимото обезщетение е отхвърлил иска за сумата от 656 лева, представляваща получени от лицето обезщетения за безработица. Предвид характера на иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 от КТ и невъзможността същият да бъде съединен с иска за признаване на уволнението за незаконно, същият като недопустим е оставен без разглеждане и производството в тази му част прекратено.

Настоящият съдебен състав намира, че оплакванията срещу първоинстанционното решение във въззивната жалба за изцяло неоснователни, а тези наведени в насрещната въззивна жалба за основателни. Съображенията за това са следните:

Процесната заповед е издадена от компетентно лице, разполагащо с правомощието да налага дисциплинарни наказания, но при неспазване изискванията на императивните разпоредби на чл. 193 от КТ. Изложеният в жалбата на СУ „С.О.“ довод, че процедурата по чл. 193 от КТ не е нарушена, тъй като с писмо с изх. № 49/19.10.2021 г. са изисквани обяснения от Г., като му е бил даден срок до 21.10.2021 г. да ги представи, не се споделят от въззивния съд. Предвид факта, че Г. е задържан на 19.10.2021 г., и освободен едва на 21.10.2021 г., не може да се приеме, че работодателят е изпълнил дължимата процедура по чл. 193, ал. 1 от КТ - преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере и оцени посочените доказателства. Напротив, от данните по делото се установява, че в периода предоставен на М.Г. за обяснения, същият е бил в обективна невъзможност да даде такива. Въпреки това, след изтичане на този кратък срок – на 21.10.2021 г. му е наложено наказание „дисциплинарно уволнение“. Предвид доказаната невъзможност на Г. да даде обяснения в дадения му срок, не по негова вина, не може да намери приложение в случая разпоредбата на чл. 193, ал. 3 от КТ. В тази връзка, въззивният съд напълно споделя мотивите на първоинстанционния съд относно допуснатото процедурно нарушение при налагане на дисциплинарно наказание, водещо до основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ.

По съображения от гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че наложеното с оспорената заповед дисциплинарно наказание „уволнение“ е незаконосъобразно и искът за отмяната му се явява основателен. Достигайки до същия правен извод, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено в тази му част. Въззивната инстанция изцяло споделя мотивите и изводите на районния съд, поради което препраща на основание чл. 272 ГПК към тях. По отношение на останалите обективно съединени искове, обусловени от уважаването на основния иск, настоящият състав счита следното:

Основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ обуславя основателността и на иска по чл. 344, ал. 1, т. 2, както и на този по чл. 344, ал.

1, т. 3, вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради уволнението, тъй като обуславящата предпоставка е незаконността на уволнението. По отношение на изложено в жалбата възражение относно размера на присъденото обезщетение и недължимостта му в размер на 6 месечни възнаграждения, съдът намира, че с признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, за незаконно уволнения работник възниква правото да получи обезщетение за времето, през което поради уволнението е останал без работа или е работил на по-ниско платена работа, но за не повече от 6 месеца, считано от датата на прекратяването на трудовия договор, равняващо се на разликата в заплатите. Видно от изисканата и приложена по делото справка от ТД на НАП – Велико Търново е, че за периода от ноември 2021 г. до 30.04.2022 г. за М.Г. няма данни за осигуряване. След прекратяване на трудовото му правоотношение същият има качество на безработно лице, което е имал и към момента на приключване на съдебното дирене и даване ход на устните състезания. Следователно дължи се обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за периода от уволнението до края на устните състезания - 19.10.2021 - 18.04.2022 г., но за не повече от шест месеца. При БТВ от 1408,40 лева дължимото обезщетение възлиза в размер на 8450,40 лв. Обезщетението по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ има за цел да възмезди вредите /пропуснати ползи/, които работникът или служителят е претърпял с оставането си без работа поради незаконното уволнение. Те се съизмерват с пропуснатото брутно трудово възнаграждение. В тази връзка основателно се явява изложеното в насрещната въззивна жалба на Г. възражение, тъй като обстоятелството, че ищецът е получавал обезщетение за безработица от НОИ, е ирелевантно за отговорността на работодателя по чл. 225, ал. 1 от КТ, доколкото се касае до различни правоотношения - първото между ищеца и осигурителния орган, което правоотношение е от публичноправен характер и не касае второто - във връзка със задължението на работодателя да обезщети неправомерно уволнения служител за периода на оставане без работа. Съгласно разпоредбата на чл. 54е, ал. 1 от КСО, „Изплатените парични обезщетения за безработица се възстановяват от лицата за периода на полученото обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение, определено съгласно нормативен акт.“ При настъпване на предпоставките - изплащане на обезщетение по чл. 225 КТ, се поражда задължение за осигуреното лице да възстанови изплатените му парични обезщетения за безработица за периода на полученото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ. Ясно и категорично е, че при постановяване на съдебния си акт по предявен иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ съдът изхожда от регламентацията на КТ и не следва да приспада получено от страната обезщетение за безработица. С оглед на това първоинстанционното решение в частта, в която искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ е частично отхвърлен за сумата от 656 лева, следва да бъде отменено, а насрещната въззивна жалба – уважена.

По разноските:

При този изход на делото и предвид своевременно направеното искане от страна на ответника по жалбата за присъждане на разноските, сторени за въззивното производство, съдът намира следното: видно от приложения списък по чл. 80 ГПК, сторените от М.Г. разноски възлизат на 1030 лева, или

710 лв. – адвокатско възнаграждение по чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и 320 лв., представляващи командировъчни разходи за проведеното на 08.08.2022 г. съдебно заседание. На първо място следва да се отбележи, че не се споделя възразението на процесуалния представител на жалбоподателя, за недължимост на разноски по делото, тъй като не е осъществено процесуално представителство. Според разпоредбата на чл. 7 от Наредбата, възнаграждение се дължи за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела, като в настоящия случай такова е осъществено от адв. Д.Й. от АК – Варна. Договореното между него и страната адвокатско възнаграждение е в размер на минимално определеното според тарифата, с оглед на което следва да бъде присъдено в полза на М.Г. за сумата от 710 лв.

Относно сумата от 320 лв. представляваща командировъчни разходи, съдът намира, че командировъчните разходи не са разноски по смисъла на закона, каквито са например внесена държавна такса, възнаграждение за един адвокат, възнаграждения за вещи лица и/или свидетели. Освен това по делото не са представени никакви документи, оправдаващи извършен разход в размер на 320 лева, свързан с явяване на адвоката в съдебно заседание. С оглед на това тази сума не следва да бъде присъждана в полза на Г..

При този изход на делото промяна следва да претърпят и присъдените от първоинстанционния съд разноски, свързани с платеното адвокатско възнаграждение и присъдената дължима държавна такса.

Водим от горното Великотърновският окръжен

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 68/13.05.2022 г., постановено по гражданско дело № 864/2021 г. по описа на Районен съд – Павликени, в частта, с която е отхвърлена претенцията за обезщетение за времето, през което М. ГР. ГР. е останал без работа за периода от 19.10.2021 г. до 18.04.2022 г., вследствие на незаконното уволнение, за разликата от уважения размер на иска – 7794,40 лв. до размера от 8450,40 лева, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА СУ „С.О.“ ЕИК 104075663, гр. С., ул. „Р“ да заплати на М. ГР. ГР., ЕГН ***** от гр. С., общ. С., ул. „Р“ сумата от **656,00 лв.** (шестстотин петдесет и шест лева) - обезщетение за времето, през което последният е останал без работа за периода от 19.10.2021 г. до 18.04.2022 г., вследствие на незаконното уволнение, на основание чл. 225, ал. 1 от КТ.

ОТМЕНЯ Решение № 68/13.05.2022 г., постановено по гражданско дело № 864/2021 г. по описа на Районен съд – Павликени, в частта, с която М. ГР. ГР., ЕГН ***** е осъден да заплати на СУ „С.О.“ ЕИК 104075663, гр. С., сумата от 280 лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част на исковете.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 68/13.05.2022 г., постановено по гражданско дело № 864/2021 г. по описа на Районен съд – Павликени в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА СУ „С.О.“ ЕИК 104075663, гр. С., ул. „Р“ да заплати на М. ГР. ГР., ЕГН ***** от гр. С., общ. С., ул. „Р“ сумата от **710 лв.** /седемстотин и десет лева/, представляваща платено адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА СУ „С.О.“ ЕИК 104075663, гр. С., ул. „Р“ да заплати по сметка на Окръжен съд – Велико Търново държавна такса в размер на **39,36 лв.**, съобразно уважената част от иска по чл. 225, ал. 1 от КТ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено и обявено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____